

Genetics

Part: Begin of Legend

แนะนำตัวละคร

คลูซ (Cluze)

อายุ 17 ปี ฉลาด มีไหวพริบ ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อาศัยอยู่กับปู่ที่เป็นหมอดู พ่อหายสาบสูญ แม่เสียชีวิตหลังจากให้กำเนิดคลูซ 2 ปี

วาเลน (Valen)

อายุ 17 ปี ร่าเริง ช่างสังเกต และเข้มแข็งมาก ป่วยเป็นโรคร้ายแต่ร่างกายแข็งแรงดี อาศัยอยู่ที่ร.พ.ตั้งแต่เกิด พ่อเป็นวิศวกรที่งานรัดตัว แม่ร่างกายอ่อนแอจากการคลอด อีกทั้งโรคกำเริบหนักจนต้องอยู่ร.พ.ตลอดหลังคลอดความเล่น และเสียชีวิตลงตอนเวลาเล่น 7 ขวบ

ทรานซ์ (Tranz)

อายุ 21 ปี เป็นคนมีเหตุผล ชอบทำงาน และเป็นมิตร เป็นผู้ช่วยของซัดตอนยังอยู่ นับถือโซลมาก ปัจจุบันทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยวิเคราะห์ผลการทดสอบ พร้อมกับควบคุมตำแหน่งรองประธาน(ชั่วคราว)

ไซม์ (Sime)

เพื่อนสนิทซัด คลั่งใคล้ในการทดลองมาก ทำได้ทุกอย่างถ้าต้องการ แต่นับถือโซลมาก เพราะเคยเป็นศิษย์เอกของโซล ถ้าไม่นับซัด

โซล (Zole)

อายุ 74 ปี รอบรู้ ฉลาด มีไหวพริบ รอบคอบ ชอบสิ่งแปลกใหม่ ทำทนาย เป็นคนลึกลับ อาจเพราะเป็นหมอดู

ซัล (Zul)

อายุ 42 ปี ชายร่างเล็ก ขาว ฉลาด รอบรู้ และขยัน เป็นนักวิจัย รักการค้นคว้าทดลอง

โคล (Cole)

เสียชีวิตตอนอายุ 23 ปี สาเหตุการเสียชีวิตยังไม่แน่ชัด เป็นคนอ่อนโยน มีไหวพริบ และรักซัดมาก

ปี พ.ศ.2981 โลกเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ผู้คนต่างก็หาความสะดวกสบายให้กับตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย วันนี้ที่วาดฝันไว้แต่พุงนี้ก็มีสิ่งที่ดีกว่ามาแทนที่ เนื่องจากมีบริษัทมากมายที่พยายามเปิดตัวขึ้นมาแข่งขันในตลาดเทคโนโลยี เพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่ไม่เคยพอ จนทำให้ภาวะการแข่งขันสูงขึ้นทุกวัน เม็ดเงินผลิตแทบไม่ทัน เพราะต่างก็พยายามกอบโกยผลประโยชน์ให้ได้มากที่สุด เพื่อความอยู่รอดในภาวะเช่นนี้ และตลาดมีดีก็ไม่แพ้กัน อาจจะมากกว่าด้วยซ้ำด้วยราคาที่ต่ำกว่า แต่ว่าคุณภาพพอกัน เพียงแต่บางองค์กรก็ทำผิดกฎหมาย และอาจจะทำให้ผู้บริโภคคิดสรรหามาโดยไม่รู้ตัว นอกจากด้านความสะดวกแล้ว เทคโนโลยียังถูกนำไปใช้ประโยชน์ทุกๆด้าน ไม่เว้นแม้กระทั่งการศึกษา เริ่มจากครอบครัวไหนที่ตัดสินใจจะมีลูก ก็จะไปฝากท้องที่โรงพยาบาลเพื่อเลือกลักษณะของลูกทั้งรูปร่างหน้าตา และความสามารถ ทำให้เด็กส่วนใหญ่มีรูปร่างสมส่วน ความฉลาดใกล้เคียงกัน เมื่อถึงวัยที่เด็กโตพอที่จะเลือกอนาคตของตัวเองก็จะได้รับการพัฒนาในส่วนที่ต้องการ เช่น ถ้าจะเป็นวิศวกรก็จะพัฒนาในด้านคำนวณ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าคำว่าเทคโนโลยีในสมัยนี้ไม่ใช่แค่ความสะดวก แต่เทคโนโลยีคือชีวิต

ในขณะที่ผู้คนส่วนใหญ่กำลังให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีเพื่อประโยชน์สุขของคน และไม่สนใจสิ่งรอบข้างโลกที่ยังคงมีอุณหภูมิสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกวัน สิ่งมีชีวิตมากมายที่ต่างก็เดือดร้อนจากการกระทำของมนุษย์ แต่ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่ยังนึกถึงสิ่งแวดล้อมอยู่โดยร่วมมือกับรัฐบาล และพยายามมาโดยตลอดที่จะช่วยให้โลกกลับสู่สภาวะปกติให้เร็วที่สุด แม้จะมีคนที่คอยเพิ่มงานให้อยู่ตลอดโดยการใช้พลังงานอย่างสิ้นเปลืองก็ตาม ในปัจจุบันนี้ได้มีการสร้างชิ้นโอโซนจำลองขึ้นเพื่อให้คนที่ใช้ชีวิตรอดจากภัยพิบัติ และร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ หรือก็คือคนที่ถูกเลือกโดยธรรมชาติเพื่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ซึ่งมีอยู่ไม่มากนักเมื่อเทียบกับคนอีกหลายพันล้านคนเปรียบเสมือนที่หลบภัย อีกเหตุผลหนึ่งก็คือเพื่อจะทำการกำจัดก๊าซเรือนกระจกอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องคำนึงถึงประชาชน แต่ถึงตอนนี้ก็ยังทำไม่สำเร็จ จึงต้องระดมสมองเพื่อพยายามคิดค้นทางออกที่ดีที่สุดต่อไป

ในบรรดาองค์กรลับที่ถูกกฎหมายที่มีอยู่ไม่มากนัก รวมถึงสถาบันวิจัย และพัฒนามนุษยชน(๒๐๐)ที่ก่อตั้งโดย Zole Ford ด้วย ที่มีจุดประสงค์ในการพัฒนามนุษย์ให้สามารถอยู่บนโลกนี้ได้อย่างปลอดภัย และต้องฉลาด เพื่อมาช่วยพัฒนาโลกให้รอดพ้นจากวิกฤติการณ์ในครั้งนี้ องค์กรแห่งนี้มีอายุมากที่สุดเมื่อเทียบกับองค์กรลับด้วยกัน และได้ช่วยพัฒนาเพื่อโลกมาช้านานไม่แพ้กัน เพียงแต่ไม่ได้ร่วมมือกับรัฐ จึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจมากนัก ซึ่งตรงกับความต้องการของผู้ก่อตั้งที่อยากให้เป็นองค์กรลับ เพราะไม่อยากเจอปัญหาการแข่งขันเพื่อแสวงหาผลประโยชน์เหมือนบริษัทอื่นๆ

แต่ในขณะนี้ปัญหาไม่ได้เกิดจากบริษัทอื่น หากแต่เกิดจากความปั่นป่วนภายในองค์กรเอง และบรรดาหัวหน้าหน่วยต่างๆกำลังประชุมกันอย่างเคร่งเครียดในห้องประชุมใหญ่ขององค์กรที่เปิดไฟสว่างจนแสบตา เพื่อให้มองเห็นหน้ากันชัดๆ ว่าใครแสดงออกทางสีหน้าได้เคร่งเครียดกว่ากัน กับเรื่องที่ถูกกันมานานกว่า 2 ชั่วโมง

“ผมคิดว่าพวกคุณคงเห็นด้วยกับสิ่งที่ผมเสนอ ไซม์บี้” ไซม์ถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“...”

“งั้นตามนี้ละกัน นับจากวันนี้เป็นต้นไป ผม ไชม์ ชูท จะดำรงตำแหน่งรักษาการแทนประธาน และคุณทรานซ์ ดำรงตำแหน่งรองประธานชั่วคราว ดังนั้นขอให้ทุกคนประกาศให้ทุกหน่วยรับทราบตามนี้ด้วย”

หลายคนพยักหน้ารับ แต่บางคนกลับนั่งนิ่งๆเหมือนกำลังพยายามยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่

“อาล่ะ แล้วเรื่องเด็กคนนั้นล่ะ จะมีใครคัดค้านมั๊ย” ไชม์ถามพร้อมกับจ้องหน้าองค์ประชุมทีละคน จนมาถึงคนสุดท้ายที่นั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือ แล้วพูดขึ้นว่า “สรุปว่าทุกคนเห็น...”

“คุณไม่ควรทำแบบนี้” ทรานซ์ขัดขึ้น แล้วพูดต่อว่า “เด็กคนนั้นมีความสำคัญต่อท่านประธานมาก คุณเองก็รู้เรื่องนี้ ดีไม่ใช่หรือ”

“แต่นี่เป็นทางที่ดีที่สุด เพื่อองค์กรของเรา”

“ผมคิดว่า ท่านประธานคงจะไม่เห็นด้วยแน่นอน” ทรานซ์พูดแน่นๆ

“คุณทรานซ์ ผมคิดว่าเราเพิ่งจะได้ข้อสรุปที่ว่า ผมจะรักษาการแทนท่านประธาน ซึ่งก็หมายความว่าตอนนี้ท่านประธาน ไม่อยู่ และผมมีสิทธิ์ตัดสินใจทุกอย่างแทนท่าน โดยที่ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผมไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม” ไชม์พูดด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้กัน

“ได้ แต่เด็กคนนั้นจะต้องอยู่ในความดูแลของผม และจะต้องรอให้เด็กคนนั้นพร้อมก่อน”

ไชม์ครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนตอบว่า “ตามนั้น ไปบอกหน่วยสำรวจ และตรวจสอบให้ไปจับ... หมายถึงไปตามเด็กคนนั้นมาให้เร็วที่สุด”

บทที่ 1

“ไปก่อนนะครับปู้ แล้วเจอกันครับ”

“ไปดีมาดีนะคุณ” โชลเงยหน้าตอบหลาน แล้วพุบหลับต่อคาโตะทำงานที่ของทุกอย่างต่างวางกองระเกะระกะจนจะตกอยู่รอมร่อ

เมื่อมองไปรอบๆบ้าน ก็เป็นบ้านธรรมดาๆหลังหนึ่ง ที่ดูคล้ายๆกองขยะย่อมๆ แต่ที่กองขยะ เอ๊ย!! บ้านหลังนี้เป็นถึงที่อยู่ของหมอดูที่โด่งดังที่สุดในรอบศตวรรษเชียวนะ!! แต่เนื่องจากมีเพียงคาแก่ทำทางจี๋เซากับเด็กหนุ่มที่รักการเรียนรู้อยู่เป็นชีวิตอยู่กันสองคนจึงทำให้บ้านมีสภาพเช่นนี้

ดวงอาทิตย์เทียมยังคงสาดส่องอย่างขยับเขยื้อนเหมือนทุกวัน สายลมอ่อนๆช่วยพัดพาความร้อนไปบ้าง ทำให้รู้สึกสบายตัว ข้างทางมีแต่เครื่องมือช่วยเหลือต่างๆทั้งแผนที่ เครื่องรายงานข่าวที่ส่งเสียงตลอดทั้งวัน แต่สิ่งต่างๆเหล่านี้ช่างซ้ำซากน่าเบื่อสำหรับคุณ เขาต้องการความแตกต่างที่เด่นพอจะเป็นหัวข้องานค้นคว้าของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ต้องมีใครบังคับให้ทำงานหรือเรียนหนังสือ แต่เด็กทุกคนก็ต้องทำงานค้นคว้าส่งให้กับหน่วยพัฒนามนุษย์แห่งชาติเมื่ออายุครบ 18 ปี แล้วทางหน่วยจะประเมินระดับความรู้ของเด็กก่อนที่จะส่งแบบสอบถามความต้องการของเด็ก ทำให้เด็กทุกคนได้รับความสามารถที่เหมาะสม และการทำงานค้นคว้าก็เป็นเรื่องถนัดของผม เพียงแต่ที่ผมได้ค้นคว้าในเรื่องที่ผมสนใจจนทะลุปรุโปร่งหมดแล้วนี่สิ ทำให้ผมมีความรู้มากมาย และนั่นทำให้ผมยังหาหัวข้องานค้นคว้าไม่ได้

เฮ้อ..เดินต่อไปก็มีแต่ภาพเดิมๆ ของเดิมๆ “ไปศูนย์พันธุ์พืชละกัน”

ศูนย์พันธุ์พืชเป็นเหมือนศูนย์อนุรักษ์พืช พัฒนาให้พืชมีคุณสมบัติตามความต้องการของมนุษย์ และเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโลกปัจจุบัน ผมชอบที่นี่ เพราะมันทำให้รู้สึกสดชื่น รอบๆตัวเต็มไปด้วยสีส้มมากมายจากดอกไม้ และพืชผักนานาพันธุ์

“นี่ดอกกุหลาบพันธุ์ใหม่นี้ ว้าว! สีสั่งจะด้วย เทไปอีกแบบซะ”

“ใช่แล้ว เพิ่งจะสำเร็จเมื่อวานเองนะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลัง

“มันเจ๋งมากเลยครับ ว่าแต่คราวนี้ทำยังไงหรือครับถึงได้มีสีสั่งได้”

“ใช้วิธีการทางพันธุวิศวกรรมนะ ส่วนมากจะใช้เพื่อพัฒนาคุณภาพพืชเช่น การพัฒนาพันธุ์ข้าวให้มีวิตามินเอสูง อ้อ ผักที่พวกเรากินอยู่ก็ใช้วิธีนี้ด้วยนะ เพราะจะทำให้ผักผลไม้มีลักษณะตามความต้องการในด้านการผลิตจะช่วยให้พืชต้านแมลง โรค และยาฆ่าแมลงได้ ด้านผู้บริโภคก็จะได้ผักปลอดสารพิษ มีคุณค่าทางอาหารมากขึ้น นอกจากนี้ยังได้นำมาตัดแปลงดอกไม้ที่ราคาแพงให้มีสีสวยดึงดูดลูกค้า ซึ่งเป็นการตัดแปลงจากกลไกการเปลี่ยนสีของดอกไม้ ส่วนดอกกุหลาบสีสั่งนี้ก็ฉีดสารสีเข้าไปในลำต้นของดอกกุหลาบระหว่างที่กำลังเจริญเติบโต แล้วกลีบกุหลาบจะดูดซับสีนั้นไว้”

“ดูท่าจะง่ายขึ้นครับ”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอก ยังมีขั้นตอนอีกมากที่ต้องดูแลอย่างละเอียด และต้องมีความรอบคอบมากๆ ที่สำคัญคือต้องใจเย็น เพราะถ้าผิดพลาดเพียงนิดเดียวก็จบ แล้วเริ่มนับหนึ่งใหม่”

“ผมอยากลองทำดูครับ”

“ได้สิ มาที่นี้” ได้ตลอดเวลาเลย” คลุชทำตาเป็นประกาย และตั้งใจจะทำให้สำเร็จให้ได้

“นี่ก็บ่ายแล้ว ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ จะกลับไปศึกษาข้อมูลก่อน แล้วพรั่งค่อยมาใหม่ครับ”

ปัง! “กลับมาแล้วครับ”

“...”

“ปู่ครับ ปู่ ปู่”... ไปไหนอีกล่ะเนี่ย เอ๊ะ!! จดหมายของปู่ เอ้อ...เพิ่งกลับมาเมื่อวานแท้ๆ

To.คลุช หลานรัก

เมื่อหลานอ่านจดหมายฉบับนี้ปู่คงไปไกลแล้ว หลานไม่ต้องห่วง ปู่ไปไม่นาน แล้วจะรีบกลับไปหาหลานโดยเร็วที่สุด ดูแลตัวเองให้ดี จำไว้!! ดูแลตัวเองให้ดี

รักหลานที่สุด

โชติ

อย่างนี้ทุกที อายุก็ปุ่นนี้แล้วแต่ไม่เคยอยู่บ้านเกินสามวันเลยจริงๆ “ไปอาบน้ำดีกว่าเรา”

...

“ไหนดูซิว่ามีข้อมูลอะไรให้ศึกษาบ้าง”คลุชนั่งอยู่บนเตียงหลังจากอาบน้ำเสร็จ บนตักมีกระจกใสแผ่นหนึ่งขนาดเท่าฝ่ามือ เหนือกระจกมีตัวหนังสือมากมายจนล้นตา ดูเหมือนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เพียงแต่ไม่มีสายระโยงระยางค์ ไม่มีคีย์บอร์ด และสั่งงานด้วยเสียง

“ฮ่าว...”สงสัยวันนี้โดนแค้นมากไปหน่อย นอนก่อนแล้วกัน พรั่งนี่ค่อยดูต่อ

แล้วห้องก็มืดลง มีเพียงแสงจากโคมไฟดวงเล็กๆข้างเตียงเท่านั้น

ผ่านไป 1 สัปดาห์

แอ๊ด...“ทำไมปู้ถึงยังไม่กลับมาอีก ปกติไปนานสุดก็ 5 วัน ชักเป็นห่วงขึ้นมาแล้วสิ” หรือว่าคราวนี้จะไปไกลแล้ว
เที่ยวเพลิน “เฮ้อ...ปุ่นะปู้”

ว่าแต่ การทดลองครั้งนี้ก็ล้มเหลวอีกแล้ว นี่ก็ผ่านมา 1 อาทิตย์ ทดลองล้มเหลวไป 3 ครั้ง “หึหึ ชักสนุกซะแล้วสิ ยิ่ง
ยากก็ยิ่งน่าค้นหา รีบไปหาข้อมูลเพิ่มเติมดีกว่า” ตึกๆ...

ก็อ๊กๆ

ก็อ๊กๆ

“มาแล้วครับ”แอ๊ด...

“เฮ้ย!!! อะไร จะทำอะไร ปล่อย ปล่อย...”

บทที่ 2

“โอ๊ย ปวดหัว ทำไม่ถึงปวดหัวได้นะ จำได้ว่าเรากำลัง...กำลังจะไปหาข้อมูล แล้ว...แล้วก็มี...”

“นายเป็นอะไรรีไรเปล่า มีอะไรให้ฉันช่วยมั้ย” เสียงใสใสของหญิงสาวดังเข้ามาในหู ไปยังโสตประสาท ทำให้เขาได้สติ

“เกิดอะไรขึ้น ที่นี่ที่ไหน” ผมถามเมื่อลืมตาขึ้นมาเห็นสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ขณะในหัวเต็มไปด้วยความมึนงง

“ที่นี่คือสถาบันวิจัย และพัฒนามนุษยชน(๒๐๐) ส่วนเรื่องเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” เธอตอบ

“แล้วเธอเป็นใคร” คลูซถามพร้อมพิจารณาหญิงสาว เธอมีผิวขาวอมชมพู ดวงตากลมโตสีเขียวมรกต ผมยาวสลวย สีน้ำเงินเข้มช่วยจับให้เธอดูขาวยิ่งขึ้น

“ฉันชื่อวาเลน ฉันถูกจับมาที่นี่เมื่อ 10 วันก่อน แล้วนายล่ะมาที่นี่ได้อย่างไร”

“ถูกจับหรือ ทำไมล่ะ หรือว่าโดนเรียกค่าไถ่” คลูซมองไปรอบๆ พบว่าห้องนี้เป็นสี่เหลี่ยม เปิดไฟสลัวๆ ภายในห้องเต็มไปด้วยกรงวางเรียงอย่างเป็นระเบียบ ทุกกรงล้วนมีคนอาศัยอยู่ เพียงแต่บางกรงมีคนที่มีท่าทางแปลกๆอย่างกรงข้างๆมีผู้ชายคนหนึ่งรูปร่างเตี้ย หูแหลม และเล็บลิ้นตลอดเวลากำลังพยายามปีนกำแพงอย่างเอาเป็นเอาตาย บางคนแทบไม่เหมือนคนด้วยซ้ำ

“ไม่ใช่หรอก จากที่ฉันคุยกับคนที่ถูกจับมาก่อน เขาบอกว่าที่นี่จะจับคนอายุประมาณพวกเรามาทุกวันที่ 4 ของเดือน ครั้งละ 5 คน แต่ว่าทำไมนายถึงมาวันนี้ได้ แล้วมาคนเดียวอีก”

“ผมไม่รู้” คลูซตอบพร้อมกับหันไปทางประตูที่มีผู้ชายคนหนึ่ง อายุไม่มากท่าทางเป็นคนดี และดูสะอาดสะอ้าน

“คลูซ?” เขาถามขณะจ้องหน้าผม

“ครับ” คลูซตอบ

เขาเอากุญแจมาไขประตูกรง แล้วพูดขึ้น “ตามฉันมานี้เร็ว”

คลูซลุกไปหาเขาแล้วถาม “ไปไหน”

เขารีบคว้ามือคลูซแล้วพาออกไปอย่างเร่งรีบ โดยไม่ได้พูดอะไรอีกแม้แต่คำเดียว

เมื่อออกมาข้างนอก ก็พบกับความสว่างที่มากเกินไป ทางเดินยาวสีขาวที่ดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อเดินตามชายคนนั้น ไปเรื่อยๆก็พบกับทางแยกมากมาย จนดูเหมือนเดินอยู่ในเขาวงกต

“นี่คุณจะพาผมไปไหน”

“ผมชื่อทรานซ์ หัวหน้าหน่วยวิเคราะห์ผลการทดสอบของสถาบันวิจัย และพัฒนามนุษยชน(WP) ที่นี้จะนำมนุษย์ มาทดสอบนวัตกรรมที่ค้นคว้าขึ้น ไม่ว่าจะป็นสารหรือกระบวนการ และเรากำลังจะไปห้องพักของนายกัน”

“คุณจับผมมาทำไม ต้องการอะไรจากผม”

“เอาล่ะถึงแล้ว เข้าไปสิ”ผมเดินเข้าไป เขาก็ตามผมเข้ามาแล้วปิดประตูตามหลัง แล้วพูดขึ้นว่า “ฟังนะ ที่นี่นาย ไว้ใจฉัน ได้คนเดียว ฉันเป็นรุ่นน้องของพี่นาย ส่วนเรื่องพานายที่นี่ทำไม ยังไม่ถึงเวลาที่นายจะรู้ แล้วในระหว่างที่นาย อยู่ที่นี่จะได้เรียนรู้งานส่วนหนึ่งขององค์กร เข้าใจนะ เอาล่ะ นายพักได้แล้ว พรุ่งนี้เช้าฉันจะมาพานายไปดูหน่วยต่างๆของ ที่นี่”

“วันนี้ฉันจะพานายไปดูงานที่หน่วยค้นหา และตรวจสอบก่อน”ทรานซ์พูดพลางเดินนำไปตามทาง “หน่วยนี้มี หน้าที่คัดเลือกประชากร โดยการสืบค้นประวัติหาผู้ที่มีความเหมาะสม ทั้งอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง และความฉลาด ส่วนมากจะ เลือกคนตามความสมัครใจ เพื่อให้เขามีทั้งร่างกาย และจิตใจที่แข็งแรง อะ ถึงแล้ว”

ทรานซ์หยุดพูด แล้วหัน ไปกตรหัสที่ติดอยู่ที่ผนังข้างประตูทางด้านซ้าย เมื่อกดรีบบร้อยประตูก็เปิดออก ทำให้ผม เห็นภายในอย่างชัดเจน แล้วเดินเข้าไปพลางมองไปรอบๆจนแน่ใจ “ที่นี่มันห้องที่ผมอยู่เมื่อวานนี่”ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ทั้งแสงสว่าง กระจกมากมาย รวมทั้งวาเลน เธอยังคงอยู่ตรงนั้น

“อิม ที่นี่แหละ เมื่อคัดเลือกคนที่ต้องการ 5 คนแล้ว ก็จะส่งเจ้าหน้าที่ไปจับตัวพวกเขา มา ประมาณเดือนละครึ่ง และนำพวกเขา มาพักไว้ที่นี่ ซึ่งหน้าที่ของพวกเขา ก็คือตัวทดลองนั่นเอง เมื่อเขาผ่านการคัดแปลงพันธุกรรมแล้วสำเร็จ จะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระออกสู่โลกภายนอก ส่วนคนที่ล้มเหลวถ้ารอดชีวิตก็จะพักอยู่ที่นี้จนกว่าจะได้รับการแก้ไข จนหายดีหรือได้รับการคัดแปลงจนสำเร็จ”

“แล้วผม...”

“บอกว่าย่าลาม เมื่อถึงเวลาฉันจะบอกนายเอง”

“งั้น เมื่อวานผมเจอผู้หญิงคนหนึ่ง เธอไม่เหมือนคนร้ายเลย”

“อิม เมื่อท่านประธานหายไป ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปมาก เพราะคนที่รักษาการแทนมีคำสั่งให้จับใครก็ได้ ทำให้ระเบียบที่เคยมีมาค่อยๆหายไป”

“ใครคือท่านประธาน และรักษาการแทนครับ”

“ไปกันต่อ”ทรานซ์ทำเป็นไม่สนใจคำถามของคลุซแล้วเดินนำออกไป ทำให้คลุซต้องรีบเดินตามไปก่อนที่ประตู จะปิด

“ต่อไปเป็นหน่วยอะไรครับ”

“หน่วยคั่นคว่ำ และพัฒนา เป็นหน่วยที่สำคัญที่สุด มีหน้าที่ทดลอง คั่นคว่ำสิ่งใหม่ๆ เช่น **มิวเทชัน**(mutation)เป็นการเปลี่ยนแปลงลำดับ และจำนวนของเบสในดีเอ็นเอ ทำให้ลักษณะของสิ่งมีชีวิตเปลี่ยนไป นอกจากนี้ยังมีการผลิตเป็นสารเคมี และคิดค้นวิธีการที่จะทำให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด เกิดผลข้างเคียงน้อยที่สุด”

“อืม ว่าแต่ดีเอ็นเอคืออะไรครับ ไข่สารพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิตต่างๆนี่เล่า”

“ไข่ ดีเอ็นเอมีหน้าที่ควบคุมลักษณะทางพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิต” ถึงพอดี ตามเข้ามาสิ ทรานซ์พุดแล้วเดินนำเข้าไปในห้องที่ปิดทึบด้วยกระจกใสดำสนิท เมื่อคลุกเดินตามเข้าไปก็เห็นห้องที่เต็มไปด้วยโต๊ะทดลอง เครื่องมือต่างๆ หนังสือ และเอกสารวางเป็นกองๆอยู่ตามมุมห้อง มีนักทดลองมากมายที่กำลังก้มหน้าก้มตาทำงาน บ้างทดลอง บ้างอ่านเอกสาร บ้างจดบันทึกสิ่งต่างๆอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ทุกคนดูเคร่งเครียดกับงานมากจนคลุกไม่กล้าเข้าไปใกล้ เพราะกลัวว่าจะไปรบกวนการทำงานของพวกเขา

“และหน้าที่อีกอย่างของหน่วยนี้ก็คือทดสอบสารหรือวิธีการที่ได้จากการคั่นคว่ำ ว่ามีประสิทธิภาพแค่ไหน สำเร็จหรือว่าล้มเหลว”

เมื่อทรานซ์พุดคลุกไปทำความรู้จักกับหัวหน้าหน่วยเหมือนหน่วยที่ผ่านมา แล้วจึงให้คลุกเดินดูรอบๆห้องหนึ่งรอบก่อนที่คลุกจะพูดขึ้นว่า “คุณทรานซ์ครับ ผมว่าเราไปดูหน่วยอื่นต่อดีกว่าครับ”

“ไปสิ อ้อ...เรียกฉันว่าพี่ทรานซ์ก็ได้เวลาที่ไม่มีคนอื่นอยู่”ทรานซ์พุดจบแล้วเดินไปทันที

“ครับ”คลุกตอบรับ แล้วรีบตามไป

“หน่วยต่อไป คือหน่วยประมวลผล”ขณะที่ทรานซ์กำลังจะเดินไปทางขวาก็มีเสียงหนึ่งเรียกทำให้เขาหยุดกะทันหันจนคลุกเดินชนเข้ากับแผ่นหลังทรานซ์อย่างจัง ทรานซ์หันไปตามเสียงเรียก ซึ่งเจ้าของเสียงกำลังวิ่งกระหืดกระหอบมาจากข้างหลังพร้อมส่งเสียงเรียกไปด้วย จนเอกสารบนมือแทบจะร่วงลงมาตามแรงวิ่ง

“หัวหน้าหน่วยวิเคราะห์ผลการทดสอบ ท่านประธานเรียกประชุมด่วน ขณะนี้หัวหน้าหน่วยอื่นๆไปกันเกือบครบแล้วครับ” ชายคนนั้นรายงานไปพลางหอบไปพลาง ทำทางจะวิ่งมาไกล อาจจะตามหาทรานซ์จนทั่วแล้วก็ได้

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ”ทรานซ์ตอบ แล้วหันไปหาคลุก “เดี๋ยวนายกลับห้องไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยไปต่อ”

“เอ่อ...ผมขอไปห้องควบคุมตัวอย่างได้มั๊ยครับ” แล้วอธิบายเพิ่มว่า “คือ ผมจะไปหาผู้หญิงที่ผมบอกคนนั้น ใจครับ นะครับคุณทรานซ์”

“ก็ได้ นี่ก็การ์ด ดูแลตัวเองดีๆละ แล้วรีบกลับห้องซะ” พุดจบแล้วสาวเท้ายาวๆไปห้องประชุมทันที

“วาเลน วาเลน”คลุกกระซิบเรียกอยู่หน้ากรงที่เธออยู่ และดูเหมือนว่าเธอกำลังหลับ

“หือ”เธอก็อยุลื้มตาขึ้นมา “กลุข?มีอะไรหรือ มาได้ไง หนีมาหรือ”เธอถามเมื่อตื่นเต็มตาแล้ว

“คือ...ฉันเป็นห่วงเธอนะ เธอ...สบายดีไหม”

“อืม ฉันสบายดี นายดูแลตัวเองดีๆนะ ฉันรู้สึกสังหรณ์ว่านายจะได้รับอันตราย”

“ขอบใจ เธอก็ต้องดูแลตัวเองด้วย และฉันจะช่วยเธอเองไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

วาเลนซ์ยิ้มอย่างเบิกบาน จนสะท้อนออกมาจากตาที่เป็นประกาย แทนคำพูดได้เป็นอย่างดีโดยไม่ต้องพูด ยิ่งทำให้
ผมรู้สึกว่าจะต้องปกป้องเธอให้ได้

บทที่ 3

“หน่วยวิเคราะห์ผลการทดสอบมีหน้าที่ตรวจสอบสภาพร่างกาย และจิตใจหลังการทดสอบ โดยการตรวจร่างกายอย่างละเอียด และต้องผ่านขั้นตอนการประเมินจิตใจรวมถึงความฉลาด สุดท้ายก็จะนำข้อมูลมาวิเคราะห์ว่าการทดสอบนี้ประสบความสำเร็จหรือไม่อย่างไร ผิดพลาดตรงไหน จะแก้ยังไง และหน่วยนี้จะต้องรับผิดชอบดูแลทดลองหลังการทดสอบ จนกว่าจะหายดีด้วย”ทรานซ์อธิบาย

“เป็นงานที่ยุ่งยากจริงๆ”คลุซพูด ขณะที่ยืนอยู่หน้าห้องพักพื้นห้องหนึ่ง

“เราต้องทำทุกอย่างอย่างละเอียด และรอบคอบที่สุดไง มาเถอะเราไปดูหน่วยต่อไปกัน”

“แต่ผมยังมองเห็นข้างใน ไม่ชัดเลยครับ”คลุซโอดครวญ

ทรานซ์เดินต่อไปกลางพูดว่า “เธอเข้าไปข้างในไม่ได้ในห้องเต็มไปด้วยเครื่องมือทางการแพทย์ที่กำลังช่วยชีวิตให้ผู้ผ่านการทดสอบ อีกอย่างข้างในอาจจะมีการเชื่อมแบบที่เรียกว่าสามารถติดต่อได้ง่ายอยู่ มันจะอันตรายมากถ้าได้รับเชื้อเข้าไปโดยไม่รู้ตัว เพราะจะทำให้ไม่ได้รับการดูแลที่เหมาะสม”

“แล้วยังเหลืออีกกี่หน่วยครับ”คลุซถาม

“หน่วยสุดท้าย หน่วยสรุปผลการทดลอง”ทรานซ์ตอบ แล้วอธิบายเพิ่มว่า “มีหน้าที่สรุปการทำงานทั้งหมดตั้งแต่ประวัติตัวทดลอง วิธีการที่ใช้ ผลที่ได้รับ ดังนั้นทุกหน่วยจะต้องส่งบันทึกการทดลองอย่างละเอียดมาให้หน่วยนี้ เพื่อวิเคราะห์ทุกอย่างโดยรวมให้เรียบร้อย แล้วจะส่งผลทั้งหมดให้กับท่านประธาน จากนั้นท่านจะเป็นคนพิจารณาผลการค้นคว้าทดลอง แล้วตัดสินใจว่าจะปล่อยให้ตัวทดลองออกสู่โลกภายนอกได้หรือไม่”

ทรานซ์เดินนำเข้าไปข้างใน แล้วพูดต่อ “ที่นี่มีเอกสารที่สำคัญมากมาย ทุกคนต้องทำงานอย่างหนักทุกวัน ฉะนั้นจะพานายไปทำความรู้จักหัวหน้าหน่วย แล้วรีบออกจากที่นี่ เพราะที่นี่ต้องใช้สมาธิอย่างมากในการทำงาน”

หลังจากออกจากหน่วยสุดท้าย ทรานซ์ก็พาคลุซไปส่งที่ห้อง แล้วขอตัวไปทำงานต่อ ทำให้คลุซต้องอยู่ในห้องคนเดียว จึงนอนคิดเรื่องต่างๆ ไปเรื่อยๆ แล้วผลอหลับไป

“พ่อครับ พ่อจะไปไหน รอผมด้วย ผมไปด้วยคน พ่อครับ พ่อครับ พ่ออออ” คลุซพยายามเรียกพ่อที่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ “แม่ครับ ผมขอโทษ แม่อย่าทิ้งผมไปนะครับ ผมจะดูแลแม่เอง แม่ แม่ครับ แม่...”คลุซเรียกแม่ทั้งน้ำตา เพราะในอ้อมกอดไม่มีแม่อีกต่อไป แม่ตายแล้ว ตายในมือของเขา เป็นเพราะเขา แม่ถึงตาย

คลุซสะดุ้งตื่น และลุกขึ้นมา นั่ง โบกหน้าเต็มไปด้วยน้ำตา “พ่อ...แม่...”

“พี่ทรานซ์ครับ”คลุซมาหาทรานซ์ที่หน่วยอย่างเร่งรีบ

“มีอะไรคลุซ มาแต่เช้าเลย”

“ผมมีเรื่องจะถามครับ เกี่ยวกับครอบครัวของผม”

ทรานซังเง็กน้อยแล้วบอกว่า “ไปคุยกันที่ห้องของนาย ฉันก็มีเรื่องจะคุยกับนายเหมือนกัน”

เมื่อเข้าไปในห้องแล้วเรียบร้อย คลุซถามขึ้นว่า “พี่ทรานซังมีอะไรจะคุยกับผมครับ”

“ข้อสรุปจากการประชุมคราวก่อน มีคำสั่งออกมาแล้วว่าตัวทดลองคนต่อไปก็คือ...วาเลน”

“ไม่ได้ครับ เธอ...”คลุซพยายามจะช่วยวาเลน แต่...

“แกใจอะไรไม่ได้ มติในที่ประชุม 3 ต่อ 1 และมีคำสั่งออกมาแล้วด้วย เธอจะได้รับการทดสอบเพื่อให้หายจากโรคที่เธอเป็นตั้งแต่เกิด ถ้าโชคดีเธอจะหายดี และไม่ต้องเจ็บปวดกับโรคนี้อีก แต่ถ้าโชคร้ายการทดสอบอาจจะล้มเหลว”

“พี่ทรานซังจะต้องช่วยเธอให้ได้แน่ครับ”คลุซขอร้อง

“อืม ในระหว่างนี้นั้นจะยุ่งมาก นายจะต้องดูแลตัวเองให้ดี พยายามอย่าออกไปไหน อยู่แต่ในห้องจะดีที่สุด”

“ทำไมครับ ผมไม่เห็นว่ที่นี่จะมีอะไรที่เป็นอันตรายเลย แต่พี่บอกให้ผมระวังตั้งแต่วันแรกที่ผมมาที่นี่ ที่นี่มีอะไรกันแน่ครับ”

“...”ทรานซังเง็กเป็นคำตอบ

“...”คลุซเง็กกอดคันทรานซัง

“เอาล่ะ เพื่อความปลอดภัยของนาย”ทรานซังตัดสินใจ แล้วเริ่มอธิบาย “ขณะนี้ไซม์ ชูทตั้งตัวเป็นรักษาการแทนประธาน ส่วนท่านประธานก็ไปหนีไปตั้งหลัก เพราะไซม์อาจจะลอบทำร้ายท่านได้ง่าย และตอนนี้เขาต้องการนาย ต้องการให้นายเป็นตัวทดลองของการค้นคว้าที่เขาคิดขึ้น ก็คือการตัดต่อDNA เพื่อพัฒนาสมองให้มีไอคิวสูงที่สุดประมาณ 230”

“ทำไมต้องเป็นผม”

“เพราะนายเป็นหลานของโซล ฟอร์ด ที่มีไอคิวสูงที่สุดในขณะนี้ และแม่นายก็มีไอคิวค่อนข้างสูง ทำให้นายได้รับความพิเศษนั้นมาจากพ่อแม่โดยการสืบทอดทางพันธุกรรม เหมือนการผสมพันธุ์ดอกไม้มันนั่นแหละ คือเมื่อผสมสีม่วงกับสีขาว ลูกที่ออกมาก็จะเป็นสีม่วงไง เขาจึงต้องการนายเพื่อให้สิ่งที่เขาคิดค้นขึ้นมีโอกาสล้มเหลวน้อยที่สุด ”

“ปู่!! พวกคุณเข้าใจผิดแล้วครับ ถึงปู่ของผมจะเป็นหมอที่แม่นที่สุด แต่ไม่มีไอคิวสูงสุดแน่นอน”คลุซยืนขึ้นอย่างมั่นใจเต็มที่

“ฉันก็บอกเธอไปหมดแล้ว ดังนั้นนายจะต้องระวังตัวให้ดี อย่าออกจากห้องถ้าไม่จำเป็น เข้าใจนะ”

“ผมอยากไปเจอวาเลนก่อนที่เธอจะได้รับการทดสอบ”

“คลุซ พวกเขาเลือกให้ฉันเข้ารับการทดสอบแล้ว” วาเลนเอ่ย เมื่อเห็นคลุซเดินมาหยุดหน้ากรงที่เธออยู่

“วาเลน ฉันขอโทษที่ช่วยเธอไม่ได้ ฉันขอโทษจริงๆ” คลุซพูดอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรหรอกคลุซ ฉันจะต้องผ่านการทดสอบนี้ให้ได้ ฉันจะได้หายจากโรคนี้อะที แล้วฉันก็จะทำเพื่อตั้ง
ขึ้นมาคุยกับนายอีก”

“วาเลน เธอไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น เธอจะต้องตั้งขึ้นมาได้แน่นอน ฉันเชื่อเธอ และฉันสัญญาว่าจะรอเธอ วาเลน”
คลุซพูดอย่างมุ่งมั่น

“คลุซ มานีก่อน วาเลนต้องไปแล้ว” ทราชนซ์พูดขึ้น แล้วเจ้าหน้าที่ 2 นายที่เดินตามทราชนซ์มา เข้ามาพาวาเลน
ออกไป

“วาเลนจะเป็นยังไง” คลุซถามขึ้น อย่างอดเป็นห่วงไม่ได้

“ก็ไม่น่าแน่นอนนะ แต่เท่าที่ตรวจร่างกายของวาเลนแล้ว เธอน่าจะมีโอกาสรอด” ทราชนซ์ตอบตามที่ได้อิวีเคราะห์มา

แล้วคลุซก็นึกถึงเรื่องความฝันขึ้นมาได้ จึงรีบถาม “พี่ทราชนซ์ครับ ผมฝันถึงพ่อแม่เมื่อวันก่อน ทำให้ผมสงสัยว่า
พ่อแม่หายไปไหนกันแน่”

คงจะถึงเวลาแล้วจริงๆ “ตั้งใจฟังให้ดีนะคลุซ อย่าเพิ่งถามอะไร” ทราชนซ์เล่าว่า “องค์กรนี้เป็นองค์กรลับใต้ดินที่สร้าง
ขึ้น โดย Zole Ford ปู่ของนาย และพ่อของนายก็เป็นนักวิจัยอยู่ที่นั่นด้วย ทุกอย่างก็เป็นที่ไปด้วยดีจนกระทั่ง ไซม์เพื่อนสนิทของพ่อ
นายทำการค้นคว้าสำเร็จ และต้องการตัวทดลองที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ โดยไม่สนใจว่าคนคนนั้นจะเป็นเพื่อนสนิท
เพราะในขณะนั้นไซม์มีไอคิวสูงรองจากไซล แต่ไซม์นับถือไซลเป็นอาจารย์ จึงเลือกที่จะใช้ไซล เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ จนไซลถูก
หลอกแล้วหายตัวไป ตอนนั้นฉันเป็นผู้ช่วยไซลจึงเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับไซลก่อนที่จะหายตัวไป จากนั้นทุกคนช่วยกันตามหา
แล้วพบไซลในห้องพักชั้นหนึ่ง สภาไซลดูเหมือนโดนทำร้าย และเมื่อตรวจร่างกายพบความผิดปกติในเม็ดเลือดแดง ทำ
ให้รู้ว่าไซลผ่านการทดสอบคัดแปลงพันธุกรรมที่ล้มเหลวมา หลังจากที่พยายามรักษาอยู่หลายปี ก็สามารถทำให้ไซลมีสภาพ
ร่างกายทุกอย่างเป็นปกติ เพียงแต่ไซลไม่เคยตั้งขึ้นมาเลยจนถึงตอนนี้ และท่านประธานสั่งให้ทุกคนเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ
ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือไซม์ แม้ว่าทุกอย่างจะร้ายแรงมากแค่ไหน แต่ไซม์ก็ยังคงทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วอยู่ในองค์กรนี้ต่อไป ด้วย
ความสามารถของเขาทำให้ได้เลื่อนขั้นจนเป็นหัวหน้าหน่วยค้นคว้า และพัฒนา

ส่วนแม่ของนายเมื่อ โคลพักจากการทดลองไม่นานก็รู้เรื่องซัลทั้งหมด โคลเสียใจมากจึงรีบมาหาซัลที่นี่ แล้วเจอ
กับไซม์โดยบังเอิญ หลังจากนั้นไม่นาน โคลก็หัวใจวายเสียชีวิต ทำให้ไซม์ตกเป็นผู้ต้องสงสัยอีกครั้ง

และที่ต้องปิดบังนายก็เพื่อความปลอดภัย โดยที่ท่าน โชลจะต้องไปมาระหว่างองค์กรกับบ้านอย่างลับๆตลอดหลายปีที่ผ่านมา ตอนนี้ท่านประธานได้ไปซ่อนตัวอยู่ในที่ที่ปลอดภัยแล้ว ท่านรู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้น และจะไม่ยอมให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย”

เมื่อคลุขฟังทุกอย่างจบก็รู้สึกสับสนเล็กน้อย ก่อนจะเรียบเรียงเรื่องราวทั้งหมดอย่างรวดเร็ว “แล้วตอนนี้พ่อผมอยู่ที่ไหนครับ”

“อยู่ที่ห้องพักรักษาพิเศษที่ท่าน โชลสร้างขึ้น โดยเฉพาะ มีแค่ท่านกับผมเท่านั้นที่รู้ แต่ตอนนี้ยังพานายไปไม่ได้ เพราะเสี่ยงมากต่อความปลอดภัย และนี่ จดหมายของนายจากท่าน โชล” ทรานซ์ยื่นซองกระดาษสีเขียวอ่อนให้คลุข ก่อนขอตัวไปทำการทดสอบต่อ

บทที่ 4

เมื่อคลุชกลับมาถึงห้องก็รีบอ่านจดหมายของปู่ทันที หลังจากทีคิดทบทวนเรื่องต่างๆที่ฟังมาตลอดทาง

To.คลุช หลานรัก

ก่อนอื่นปู่คงต้องขอโทษหลานที่ปู่ปิดบังเรื่องพ่อแม่ของ และเรื่ององค์กร ปู่คงไม่ขอให้หลานยกโทษให้หรอก เพราะหลานคงจะโกรธปู่มาก แต่ขอให้หลานรู้ว่าที่ปู่ต้องทำแบบนี้เพราะความจำเป็น เพื่อความปลอดภัยของหลานเอง

เอาล่ะปู่ขอเข้าเรื่องเลยละกัน ปู่รู้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในอดีต และพยายามจะแก้ไขมัน โดยการให้อภัยเขา เพราะเขาเป็นคนมีความสามารถมาก ปู่หวังว่าเขาจะสำนึกผิดกลับมาช่วยงานในองค์กรอีกครั้ง แต่ปู่ก็ไม่ประมาทจึงคิดแผนป้องกันไว้ และตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้วที่จะต้องใช้มัน ซึ่งปู่ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นเลย เพราะหลานจะตกอยู่ในอันตราย แต่ปู่เชื่อว่าหลานจะต้องทำได้ ปู่มั่นใจในตัวหลาน และทรานซ์จะช่วยหลาน เมื่อหลานพร้อม ทุกอย่างจะเริ่มขึ้นทันที โดยการ **ดัดแปลงพันธุกรรมของหลาน**

รักหลานที่สุด

โซล

“นี่มันบ้าซัดๆ อยู่ปู่ก็หายตัวไป แล้วมาบอกให้ดัดแปลงพันธุกรรมเนี่ยนะ ให้ตายเถอะทั้งๆที่ปู่รู้ว่ามันเสี่ยงมาก แคล่ไหน”คลุชบ่นอย่างหัวเสีย

“แต่ถ้าทำตามที่ปู่บอกแล้วสำเร็จก็อาจจะช่วยพ่อได้ จะได้เจอพ่อที่ไม่เคยเห็นแม่แต่หน้าตา ไม่เคยได้รู้จัก” โอ๊ย... เพราะโซลแท้ๆเรื่องถึงได้วุ่นแบบนี้

แม่ครับ ผมควรเชื่อปู่รีเปล่า ช่วยบอกผมที แม่...

โซลแล้ว เพื่อแม่ คนที่ทำให้แม่เสียใจ คนที่ทำให้แม่ต้องตาย คือคนคนนั้น นั่นก็สมควรแล้วที่เขาจะได้รับบทเรียน ให้สมกับที่เขาทำไว้ ไม่ใช่แค่พ่อ แม่ ปู่ แต่รวมถึงองค์กรที่ปู่ตั้งใจสร้างขึ้นมา เพื่อผู้บริสุทธิ์ที่ถูกจับมาทดลองอย่างวาเลน และเพื่อประชากรบนโลกด้วย เพราะถ้ายังปล่อยเขาไปก็จะทำให้ผู้คนได้รับความเดือดร้อนต่อไปไม่จบสิ้น

คลุชคิดอย่างแน่นๆ

วันนี้ทรานซ์เข้ามาตรวจอาการวาเลน พบว่ามีอาการข้างเคียง คือการทำงานของสมองผิดปกติ มีอาการเลือดไปเลี้ยงสมองไม่เพียงพอ ความดันต่ำ ซึ่พจรอ่อน หายใจแผ่วเบา ร่างกายชูดัด ต้องใส่เครื่องช่วยหายใจ ใส่สารกระตุ้นการไหลเวียนเลือดลงไปใต้น้ำเกลือ ช่วยเพิ่มความดันในเส้นเลือดโดยให้เลือดเพิ่ม แม้ว่าจะทำการรักษา และพยายามป้องกันทุกอย่างเท่าที่ทำได้แล้ว แต่ก็ยังมีโอกาสรอดแค่เพียง 28% นั่นทำให้ทรานซ์รู้สึกหมดแรง

ในขณะที่กำลังจะออกจากห้องก็เจอคลุซเดินมาทางนี้จึงหยุดรอก่อน

“วาเลน เป็นยังไงบ้างครับพี่ทรานซ์ เธอตื่นหรือยัง” คลุซถามทันทีที่เดินมาถึง

“ยัง อาการเธอแย่มาก แทบมีโอกาสรอด” ทรานซ์ตอบ

“พี่ทรานซ์ครับ ผมอ่านจดหมายของปู่แล้ว และผมตัดสินใจแล้วว่าจะทำตามแผนของปู่ ผมต้องการตัดแปลงตัวเอง
ครับ”

“ไม่ได้ มันอันตรายมาก ดูอย่างวาเลนสิ เธอมีกำลังใจดีมาก แต่ก็ไม่รอดอยู่ดี”

“ยังครับ เธอยังมีโอกาส ผมเชื่อว่าเธอจะฟื้นขึ้นมาอย่างแน่นอนครับ และผมก็มั่นใจว่าผมจะต้องรอดเช่นกัน”

“งั้นรอให้วาเลนฟื้นก่อนแล้วกัน”

“ไม่ครับ เราจะต้องทำโดยเร็วที่สุด ถ้าช้ากว่านี้อาจจะมีเรื่องร้ายๆเกิดขึ้นอีกก็ได้ ดังนั้นเริ่มพรุ่งนี้เลยดีกว่าครับ”

“ก็ได้ และฉันจะเป็นคนตัดแปลงให้นายเอง”

“มีธุระอะไรกับผมหรือครับคุณทรานซ์ ถึงได้มาหาผมถึงที่ห้อง” ไช่ม์พูด

“เรื่องการตัดแปลงพันธุกรรมของคลุซครับ”

“หือ เด็กคนนั้นยอมแล้วงั้นหรือ” ไช่ม์ถามอย่างประหลาดใจ หรือว่าจะมีแผนการอะไร แต่มันเป็นวิธีที่เสี่ยงมาก
ไม่น่าจะมีแผนอะไรได้

“ครับ ผมจะทดลองให้เขาด้วยตัวเองในวันพรุ่งนี้ครับ”

“พรุ่งนี้หรือ ดีเลยสิ ทันใจจริงๆ” ไช่ม์หน้าดีใจจนปิดไม่มิด

เช้าวันนี้ทรานซ์ดูจะเป็นพิเศษ เพราะหลังจากสั่งงานเจ้าหน้าที่อย่างละเอียด แล้วจึงรีบไปหาคลุซ

“คลุซ นายแน่ใจนะ เปลี่ยนใจตอนนี้ยังไม่สาย” ทรานซ์พยายาม โน้มน้าวใจ

“ผมพร้อมแล้วครับ เราไปกันเถอะ” คลุซพูดพร้อมลุกขึ้นยืน

“เฮ้อ นายจะไม่เปลี่ยนใจสินะ งั้นนายไปกับเจ้าหน้าที่ที่รออยู่หน้าห้องก่อน เดี่ยวฉันจะไปตรวจอาการวาเลนแล้ว
ตามไป”

เมื่อคลุขเดินจากไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่แล้ว ทรานซ์ก็เดินไปอีกทาง

“วันนี้อาการดีขึ้นมากแล้วนี่ ลมหายใจเริ่มถี่ขึ้น ซิฟรยังอ่อนอยู่ สมองค่อยๆปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ร่างการเริ่มมีสีเลือด อิม ัง้นลองหยุดให้เลือด และสารกระตุ้นการไหลเวียนเลือดในน้ำเกลือ” ทรานซ์ตรวจอาการพร้อมกับจดบันทึกข้อมูลต่างๆลงในสมุด “โอกาสรอดเพิ่มขึ้นมาถึงประมาณ...46%” ดีขึ้นมากจริงๆ ัง้นการทดสอบในวันนี้ก็จะต้องสำเร็จเหมือนกัน ทรานซ์รู้สึกมีความหวังขึ้นมา เหมือนได้พบแสงสว่างอีกครั้ง

อีก 2 วันต่อมา

ทรานซ์เดินออกมาจากห้องวาลนที่เพิ่งจะเข้าไปตรวจอาการแล้ว ได้ผลลัพธ์ที่น่าพอใจคือ วาลนฟื้นตัวอย่างเต็มรูปแบบแล้ว ร่างกายเริ่มเข้าสู่ภาวะปกติ แต่ยังใช้เครื่องช่วยหายใจ และให้น้ำเกลืออยู่ เพื่อช่วยประคองร่างกายที่ยังอ่อนแอจากการทดสอบ และที่น่ายินดีมากก็คือวาลนเริ่มมีอาการตอบสนอง มีโอกาสรอดมากถึง 74%

ในขณะที่กำลังจะไปที่ห้องวิเคราะห์ข้อมูล ก็มีคนมารายงานว่าคลุขเริ่มมีอาการตอบสนองแล้ว จึงรีบไปที่ห้องคลุขทันที

ภายในห้องเต็มไปด้วยอุปกรณ์ที่กำลังช่วยชีวิตของคลุขอยู่มากมาย บนร่างกายก็มีเครื่องมือต่างๆมากไม่แพ้กัน ทั้งเครื่องช่วยหายใจ เครื่องช่วยกระตุ้นหัวใจ เครื่องวัดความดัน และเครื่องตรวจสอบการทำงานของสมอง

ทรานซ์เข้าไปตรวจอาการคลุข ตรวจร่างกายอย่างละเอียด แล้วนั่งลงข้างเตียง พูกว่า “ตื่นขึ้นมาสิคลุข น้องชายของพี่”

ผ่านไป 2 นาที ราวกับคลุขได้ยินเสียงเรียกของทรานซ์ คลุขลืมตาขึ้นแล้วพูกว่า “การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ กำลังจะเริ่มต้นขึ้น”

THE END

(part one)

